

Arrest

**nr. 51 398 van 22 november 2010
in de zaak RvV X/IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 20 juli 2010 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 juni 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 9 september 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 oktober 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat J. DEPOURCQ, en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. De voornaamste gegevens van de zaak kunnen als volgt worden samengevat:

1.1. X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, is volgens zijn verklaringen het Rijk binnengekomen op 13 oktober 2009 en heeft zich dezelfde dag vluchteling verklaard.

1.2. Nadat een vragenlijst werd ingevuld en ondertekend, werd het dossier van verzoeker op 4 februari 2010 door de Dienst Vreemdelingenzaken overgedragen aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, waar verzoeker werd gehoord op 9 juni 2010.

1.3. Op 30 juni 2010 nam de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing werd dezelfde dag aangetekend verzonden.

De bestreden beslissing luidt als volgt:

A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van dorp Gadaiqala, district Khwaja Sabz in de provincie Faryab afkomstig te zijn. U bent Oezbeek van de stam Beek en soenniet. U verklaarde dat uw vader herder was en dat u hem hierbij hielp. Jullie brachten 's morgens een vijftigtal koeien van mensen uit het dorp naar de bergen en brachten die 's avonds terug. Op een dag ging uw vader niet mee. In de namiddag merkte u dat een koe was doodgegaan. Die koe was van de plaatselijke commandant A.(...). U heeft de koe achtergelaten en bent 's avonds terug naar huis gegaan. U vertelde aan uw vader wat er was gebeurd. Hij zei dat u onmiddellijk het land moest verlaten. U verbleef één nacht en dag bij het gezin van uw oom H.(...). Vervolgens vertrok u rond 22u-23u met de smokkelaar. Na 15 dagen kwam u aan bij uw oom H.(...) in Damaband in Iran. U bleef enkele dagen bij uw oom. Nadien kwam een zekere mevrouw S.(...) langs en vroeg of u bij haar wou komen werken. U ging met haar mee naar Teheran. U vernam er dat uw vader drie maanden werd opgesloten in de gevangenis. U verbleef twee jaar bij deze vrouw en haar man. Op een dag werd u opgepakt door de politie maar u werd weer vrijgelaten. Enkele dagen daarna besloot u te vluchten uit Iran en naar Europa te komen. Uw oom Hassan heeft de smokkelaar geregeld. U kwam op 13 oktober 2009 via Turkije, Griekenland, Italië en Frankrijk in België aan, en vroeg op dezelfde dag asiel aan. U verklaarde bij aankomst minderjarig te zijn.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u een duplicaat van uw taskara voor.

B. Motivering

Er dient te worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming niet aannemelijk heeft gemaakt. Vooreerst dient te worden gesteld dat u verklaart problemen te vrezen tengevolge van het overlijden van een koe van de plaatselijke commandant A.(...). Dit betreft een probleem die geen verband houdt met de Vluchtelingenconventie, maar enkel van financiële aard is. Uit niets in uw verklaringen blijkt immers dat de vervolging die u zegt te vrezen door deze commandant of de bescherming die u zegt te ontberen zijn oorsprong vindt in uw politieke overtuiging, uw behoren tot een bepaalde sociale groep, uw ras, religie of nationaliteit. Voordien kende u of uw familie nooit problemen met deze commandant A.(...)(CGVS p. 15).

Bovendien dient te worden opgemerkt dat bepaalde van uw verklaringen eraan doen twifelen dat u werkelijk herder was in Afghanistan. Hoewel u wel wist hoelang een koe drachtig is, kon u geen duidelijk antwoord geven op de vraag welke ziektes koeien zoal kunnen hebben (CGVS p. 9). U zei dat er verschillende ziektes waren, maar wist niet welke. Bij de vraag of die kan beschrijven vermeldde u eerst dat de koe geen zin heeft om te stappen en nadien dat "de kleur verandert". Bij de vraag om verduidelijking stelde u niet te bedoelen dat de kleur verandert, enkel dat "het een beetje verandert" zonder dat u dit nog verder verduidelijkte. Dit is een nogal vage beschrijving te noemen uw kant te noemen. U kon ook niet verduidelijken hoe oud koeien worden, en kon ook niet verduidelijken vanaf welke leeftijd een koe drachtig kan zijn (CGVS p. 15). Van iemand die beweert al sinds zijn kinderjaren zijn vader te hebben geholpen bij het hoeden van de koeien, van wie dit bovendien de enige broodwinning was, kan toch grondigere kennis over deze essentiële zaken worden verwacht (CGVS p. 9, 14). Daarnaast kan ook worden opgemerkt dat uw beschrijving van dit hele gebeuren nogal vaag is. U verklaarde dat u op een dag naar de bergen ging en dat de koe is doodgegaan. U kan enkel vertellen dat zich dit ongeveer twee jaar geleden heeft voorgedaan en dat het warm was, een concretere tijdsaanduiding kon u echter niet geven (CGVS, p. 12 - 16). Dit is opmerkelijk aangezien u verklaarde dat u twee jaar in Iran heeft verbleven en u hier ondertussen al acht maanden verblijft. Uw probleem moet zich dus al meer dan twee jaar geleden hebben voorgedaan. U kon geen verduidelijking geven waarom uw vader die dag niet met u is meegegaan naar de bergen, u verklaarde dat hij iets anders moest doen maar u weet niet wat (CGVS, p. 14). Nochtans blijkt uit uw verklaringen dat uw vader meestal meeging om de koeien te hoeden, en was het dus eerder uitzonderlijk dat hij niet meeging (CGVS p. 14).

U heeft er ook geen idee van of uw vader commandant A.(...) is gaan vertellen over de dood van diens koe (CGVS, p. 15). Toch verklaarde u dat u nog contact heeft met uw ouders (CGVS, p. 4). U zou hier nooit naar gevraagd hebben, evenmin als naar wat er na uw vertrek nog is gebeurd, wat niet echt op een diepgaande interesse in het lot van uw achtergebleven familieleden getuigt (CGVS, p. 15). Over de gevangenschap van uw vader kan u ook niet veel verduidelijking brengen. U verklaarde dat u uw moeder heeft gebeld wanneer u bij uw oom was aangekomen (CGVS, p. 16). Uw moeder vertelde u dat uw vader was opgepakt door commandant A.(...) en in de gevangenis van Maymana zat. U weet echter niet hoe lang u Afghanistan al had verlaten toen uw vader werd opgepakt. U verklaarde opnieuw dat u niet naar details heeft gevraagd (CGVS, p. 16). Dit is opmerkelijk aangezien de gevangenschap

van uw vader rechtstreeks in verband staat met uw vlucht uit uw land. U kon bijvoorbeeld ook niet verduidelijken of commandant A.(...) nadien nog naar jullie huis gekomen is (CGVS p. 17).

Verder zijn ook uw verklaringen omtrent commandant A.(...) vaag. U verklaarde dat u voorheen commandant A.(...) wel al eens had gezien maar u heeft nooit tegen hem gesproken (CGVS, p. 12.) U bent zelf nooit persoonlijk door hem bedreigd. Het is dan ook wel heel onwaarschijnlijk dat u meteen zou worden vermoord omdat zijn koe was doodgegaan. Bovendien bleek uw vader al door hem te zijn gestraft, hij werd immers drie maanden opgesloten en mocht nadien niet meer als herder werken, zodat de vraag kan worden gesteld waarom commandant A.(...) u nadien nog persoonlijk zou willen straffen. Hoe dan ook is het bevreemdend dat u over deze commandant niet meer wist te vertellen dan dat hij de commandant is van jullie regio (CGVS p. 11). Uit uw verklaringen blijkt zelfs dat er maar één commandant in uw regio zou zijn, met name A.(...). Behalve zijn etnische origine en een beperkte beschrijving van zijn uiterlijk kon u weinig meer over hem zeggen. U stelde dat hij met de regering samenwerkte, maar voor wie, de gouverneur of iemand anders, kon u niet verduidelijken. U weet niet of hij samenwerkte met andere mensen uit de regio. U wist nog wel dat hij een bodyguard had, wiens naam u dan wel kon geven, maar wat deze commandant zoal deed kon u niet specificeren (CGVS p. 12). Nochtans was hij volgens uw verklaringen een belangrijk iemand in de regio. Bij de vraag waarom hij dan wel belangrijk was, bleef u op de vlakte en stelde u gewoon dat elke regio in Afghanistan een commandant heeft en dat hij die van jullie was. Verder gaf u nog een zeer algemene uitleg voor het begrip "commandant" (CGVS p. 12). Uw kennis over de persoon met wie u stelde problemen te hebben waardoor u uw land moest ontvluchten en nog steeds niet kan terugkeren is dan ook bijzonder mager en trekt de geloofwaardigheid van uw asielaanspraak verder in twijfel. U komt dan ook niet in aanmerking voor de toekenning van de status van vluchteling.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel, kan een Afgaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Afgaan toegekend.

Hoewel de veiligheidssituatie anno 2009 globaal is verslechterd, blijft de specifieke veiligheidssituatie toch regionaal sterk verschillend. Dit regionale onderscheid en de eraan gekoppelde toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus aan Afghanen uit onveilige gebieden was voorheen gebaseerd op uitgebreide CEDOCA research en op het UNHCR-advies ("Afghanistan Security Update Relating to Complementary Forms of Protection") van 6 oktober 2008.

Bij herevaluatie van de actuele veiligheidssituatie werd het UNHCR-rapport "Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylumseekers from Afghanistan" van juli 2009 in rekening genomen. Hoewel UNHCR zich niet meer in staat acht om een accurate Security Update vrij te geven waarbij specifieke conflictgebieden worden afgebakend, wordt het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan bevestigd. Het rapport maakt verder ook melding van een uitbreiding van de gebieden die getroffen worden door het gewapend conflict, maar nergens wordt een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus voor elke Afgaan gesuggereerd op basis van de algemene veiligheidssituatie. Het UNHCR stelt daarentegen dat de aanvragen door Afgaanse asielzoekers op basis van de vrees voor ernstige en willekeurige schade in het kader van het gewapend conflict op individuele gronden moeten beoordeeld worden, dit in het licht van de bewijzen die werden aangebracht door de verzoeker en op basis van de recente en betrouwbare informatie van de plaats van herkomst.

Een analyse van de beschikbare geraadpleegde bronnen en literatuur wijst nog steeds op duidelijke regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Het CGVS is zich bewust van het feit dat het conflict zich heeft uitgebreid, maar stelt vast dat verscheidene gezaghebbende bronnen het zwaartepunt van het conflict in het zuiden, het zuidoosten en bepaalde gebieden in het oosten blijven leggen. In deze gebieden vinden de meeste acties en gevechtshandelingen van antiregeringselementen en de Afgaanse en internationale troepen plaats. Uit de analyse blijkt dat in bepaalde regio's in Afghanistan er permanente Taliban-aanwezigheid is, er aanhoudende gevechtshandelingen zijn en er ook burgerslachtoffers vallen. In deze regio's kan worden gesteld dat burgers er een reëel risico lopen in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. In principe wordt bijgevolg aan Afgaanse asielzoekers die uit deze regio's afkomstig zijn de subsidiaire beschermingsstatus toegekend.

Het UNHCR vermeldde op 6 oktober 2008 het district Khwaja Sabz van de provincie Faryab niet als onveilig. Uit de meer recente informatie die bij het administratieve dossier werd gevoegd blijkt dat AGE's die actief zijn in de westelijke districten pogingen hun acties uit te breiden naar de andere districten

in de provincie, maar wijst geen enkele bron erop dat uw district onveilig zou zijn. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die op een voor burgers onveilige situatie wijzen.

Verscheidene bronnen liëren een belangrijk deel van de toename van het geweld aan de presidentsverkiezingen. Hoewel er in die specifieke context in aanloop naar de verkiezingen aanslagen werden gepleegd waarbij ook burgerslachtoffers zijn gevallen; is heden het risico voor Afghaanse burgers niet significant toegenomen. De gewone Afghaanse burgers werden bij deze gelokaliseerde aanslagen niet geviséerd.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in district Khwaja Sabz van de provincie Faryab actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in district Khwaja Sabz van de provincie Faryab aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De voorgelegde documenten zijn niet van die aard dat ze gezien bovenstaande opmerkingen de appreciatie van uw asielaanvraag door het CGVS kunnen wijzigen. Het duplicaat van uw taskara bewijst hoogstens uw Afghaanse nationaliteit, een gegeven dat hier niet wordt betwist. Daarnaast dient echter te worden opgemerkt dat uw taskara, afgegeven op 15 april 2009, vermeldt dat u 15 jaar bent in 2009/2010. U beweerde zelf dat u 16 jaar bent geworden en dus nog minderjarig bent (CGVS p. 3). Echter, overeenkomstig de beslissing die u werd betekend door de dienst Voogdij op 28/10/2009 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd overeenkomstig de artikelen 3§2, 2°; 6§2, 1°; 7 en 8§1 van Titel XIII, hoofdstuk 6 "Voogdij over niet-begeleide minderjarige vreemdelingen" van de Wet van 24 december 2002, zoals gewijzigd door de Programmawet van 22 december 2003 en door de Programmawet van 27 december 2004 kan aan deze leeftijd geen geloof worden gehecht. Uit de beslissing blijkt immers dat uw vermoedelijke kalenderleeftijd op 20 oktober 2009 ouder dan 18 jaar bedraagt, waarbij 20,1 jaar met een standaarddeviatie van een 2-tal jaar een goede schatting is. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan het administratieve dossier werd gevoegd blijkt trouwens dat de bewijswaarde van dergelijke Afghaanse documenten relatief is, gezien deze gemakkelijk op niet-reguliere wijze in en zelfs buiten Afghanistan kunnen worden verkregen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Aangaande de weigering van het vluchtelingenstatuut en de weigering van het subsidiair beschermingsstatuut, voert verzoeker vooreerst aan dat hij werd bijgestaan door een tolk Dari waardoor zich tijdens het gehoor soms enige moeilijkheden bij het vertalen voordeden voor hem als Oezbeeks-Afghaan. Hij stelt dat hij in het Dari niet altijd in detail kon treden, hij daarenboven een heel introvert persoon en analfabeet is en dat hij gezien de moeilijkheid van de problematiek en zijn jeugdige leeftijd niet als een spraakwerval overkwam tijdens het interview. Voorts tracht verzoeker de motieven van de bestreden beslissing te weerleggen omtrent zijn beperkte kennis over de kenmerken en eigenschappen van koeien, de reden waarom hij die bewuste dag alleen naar de bergen was gegaan, de contacten met zijn familie, de gevangenschap van zijn vader en zijn eigen actuele vervolgingsvrees. Wat betreft de subsidiaire bescherming, poneert verzoeker omwille van het voorval met de koe bij een terugkeer een onmenselijke en vernederende behandeling in strijd met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) te vrezen. Verzoeker besluit dat zijn Afghaanse nationaliteit, door het voorleggen van zijn taskara, niet wordt betwist door de commissaris-generaal.

In zoverre verzoeker de motieven van de bestreden beslissing tracht te weerleggen, voert hij derhalve de schending aan van de materiële motiveringsplicht zodat het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht.

2.2. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoekers asielaanvraag verworpen omdat (i) zijn problemen geen verband houden met de vluchtelingenconventie, doch slechts van financiële aard zijn, (ii) bepaalde van zijn verklaringen eraan doen twifelen dat hij werkelijk herder was in Afghanistan, (iii) zijn beschrijving van het hele gebeuren waarom hij het land diende te verlaten nogal vaag is, (iv)

ofschoon hij nog contact heeft met zijn ouders, hij geen verduidelijkingen kan geven op de vraag of zijn vader commandant A. is gaan inlichten over de dood van diens koe, noch over de gevangenschap van zijn vader, noch op de vraag op de commandant nadien nog naar verzoekers huis is gegaan, (v) zijn verklaringen over commandant A. vaag zijn, (vi) er actueel voor burgers in het district Khwaja Sabz van de provincie Faryab geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet bestaat, (vi) zijn duplicaat van zijn taskara hoogstens zijn Afghaanse nationaliteit bewijst, en (viii) uit de medische tests tot vaststelling van zijn leeftijd blijkt dat zijn vermoedelijke kalenderleeftijd op 20 oktober 2009 ouder dan 18 jaar bedraagt, waarbij 20,1 jaar met een standaarddeviatie van een tweetal jaar een goede schatting is, terwijl op zijn taskara afgegeven op 15 april 2009 vermeld staat dat hij 15 jaar is in 2009/2010 en hij zelf verklaarde dat hij zestien geworden is.

2.3. De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van verzoeker te beoordelen. De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De verklaringen moeten plausibel zijn en niet in strijd met algemeen bekende feiten. De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden verleend indien alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, 54).

2.4. De Raad merkt vooreerst op dat de door verzoeker aangehaalde tolkproblemen niet kunnen overtuigen. Verzoeker heeft de bijstand gevraagd van een tolk Oezbeeks (bijlage 26) en voor het gehoor op het Commissariaat-generaal om een Oezbeeks-Afghaanse tolk verzocht per faxbericht van 4 maart 2010 doch uit het administratief dossier blijkt dat hij bij het invullen van de vragenlijst ter voorbereiding van het gehoor voor het Commissariaat-generaal, bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd bijgestaan door een tolk Dari en hij daarbij een document ondertekende waarin hij verklaarde akkoord te gaan met de tolk Dari en deze goed te begrijpen (adm. doss., stuk 5). Uit niets blijkt dat verzoeker bij de Dienst Vreemdelingenzaken problemen kende met de tolk Dari. Tijdens het gehoor bij het Commissariaat-generaal werd verzoeker bijgestaan door een tolk Dari omdat er geen Oezbeeks-Afghaanse tolk beschikbaar was. Bij confrontatie met de tolk Dari op het Commissariaat-generaal stelde verzoeker de taal wel te begrijpen maar zich niet goed en gedetailleerd te kunnen uitdrukken in het Dari. Nadat de tolk Dari hierop vaststelde dat verzoekers Dari goed was, sprak de interviewer met verzoeker af dat ze het gehoor toch zouden aanvatten en werd benadrukt dat verzoeker het "simpel" mocht uitleggen en dat hij vertaalproblemen diende te melden. Na lezing van het gehoorverslag stelt de Raad vast dat, op één vergissing na van de tolk over de waarde van het geld in Teheran, zich geen vertaalproblemen voordeden en dat ook verzoeker tijdens het gehoor nergens melding maakte van enig vertaalprobleem en hij wel bij machte was om gedetailleerde antwoorden te geven, hetgeen ook aan het einde van het gehoor door verzoekers advocaat werd bevestigd: "*ik denk dat het een redelijk gedetailleerd interview was*" (adm. doss., gehoorverslag CGVS, p. 1-2, 19). Verzoeker laat overigens na te concretiseren welke elementen van zijn relaas hij niet gedetailleerd zou hebben kunnen toelichten of welke moeilijkheden er zich voordeden bij het vertalen. Ter terechtzitting wordt verzoeker tevens bijgestaan door een tolk Dari en wordt vastgesteld dat zij zonder problemen kunnen communiceren.

2.5. Om als vluchteling te worden erkend dient de vreemdeling aan te tonen dat hij vervolgd wordt omwille van één van de in artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (Vluchtelingenverdrag), vermelde redenen, te weten zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging. De Raad stelt vast dat, zo de feiten al op enige waarheid zouden berusten - hetgeen in casu niet het geval is gelet op wat volgt -, de door verzoeker voorgehouden vluchtaanleiding, met name de vrees voor commandant A. na de dood van diens koe, niet is ingegeven door één van de in het vluchtelingenverdrag vermelde redenen maar enkel van financiële aard is, zoals in de bestreden beslissing wordt gesteld. Deze vaststelling wordt door verzoeker niet betwist.

2.6. Daarenboven kan niet het minste geloof worden gehecht aan verzoekers voorgehouden profiel van herdersjongen en de problemen die hij zou hebben gehad na de dood van één van de koeien van commandant A..

Waar verzoeker aanvoert dat hij een zeer introvert persoon is en dat hij gezien de moeilijkheid van de problematiek in het dossier en zijn jeugdige leeftijd geen spraakwaterval was tijdens het interview, herhaalt de Raad vooreerst dat verzoeker blijkens het gehoorverslag wel degelijk in staat was om uitvoerige en gedetailleerde verklaringen af te leggen. Dat hij ook analfabeet is en nooit naar school geweest is, is evenmin een ernstig verweer ter weerlegging van de vaststellingen in de bestreden beslissing aangezien zelfs van een jeugdig en ongeschoold iemand mag verwacht worden dat hij op eenvoudige vragen over zijn directe leefwereld kan antwoorden. Verzoeker beweert zelf dat hij in navolging van zijn vader herder is zodat mag verwacht worden dat hij dit kan toelichten en derhalve afdoende kan aannemelijk maken. Gelet op verzoekers verklaring nooit naar school te zijn geweest en reeds vanaf jonge leeftijd te hebben ingestaan als herder voor kuddes koeien omdat er brood op de plank diende te komen, is het niet ernstig dat hij op vragen over kenmerken van koeien, het antwoord niet kan geven. Van iemand die van kindsbeen af dag in dag uit (meestal) samen met zijn vader met koeien naar de bergen trekt, kan immers verwacht worden dat hij op de hoogte is van de ziektes die koeien kunnen oplopen, de gemiddelde leeftijd van koeien en vanaf welke leeftijd een koe drachtig kan zijn. Dat verzoekers gebrekkige informatie hierover te wijten is aan de moeilijke communicatie tijdens het interview, kan om hoger aangehaalde redenen niet worden aanvaard, temeer verzoeker op de kennisvragen over koeien voornamelijk antwoordde "*Geen idee (...) Dat weet ik niet*" (adm. doss., gehoorverslag CGVS, p. 14), duidelijke antwoorden die bezwaarlijk het voorwerp van een communicatiestoornis kunnen uitmaken.

Verder is het ook onwaarschijnlijk dat verzoeker, omwille van de dood van één koe, onmiddellijk zijn land zou moeten ontvluchten, zonder dat hij of zijn vader ook maar enig contact vooraf zouden hebben gehad met de eigenaar van de koe. Dat de eigenaar van deze koe een commandant is, doet immers geen afbreuk aan het feit dat de koe van ouderdom of door een ziekte zou kunnen gestorven zijn, oorzaken buiten de wil van verzoeker of die van zijn vader om, en dat verzoekers vader en de commandant op vreedzame wijze de dood van de koe zouden kunnen regelen hebben. Verzoeker verklaarde immers dat hij en zijn vader nooit problemen met de commandant zouden hebben gehad (adm. doss., gehoorverslag CGVS, p.15).

Daargelaten dat verzoeker zich niet meer kon herinneren wanneer de koe precies gestorven was en daargelaten of hij tijdens het gehoor al dan niet toegelicht zou hebben waarom zijn vader hem die dag niet vergezelde met de koeien naar de bergen, doen ook verzoekers verklaringen over het contact met zijn familie verder afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Verzoeker gaf tijdens het gehoor blijk van een zeer ongeïnteresseerde houding waar hij verklaarde er geen idee van te hebben of zijn vader de commandant ingelicht had over de dood van diens koe en er bovendien zelfs nooit naar gevraagd te hebben, ofschoon hij regelmatig contact heeft (gehad) met zijn familie (adm. doss., gehoorverslag CGVS, p. 4, 15). Verzoekers verschoning in het verzoekschrift er meermaals naar gevraagd te hebben doch uit respect voor de gemoedsrust van zijn familie, die tot op heden hierdoor doodsangsten zou uitstaan, zo weinig mogelijk over het voorval te praten, is in tegenspraak met zijn verklaringen tijdens het gehoor.

Verzoekers beweringen ten slotte dat de commandant zijn vader vrijgelaten heeft bij gebrek aan bewijzen en dat de commandant deze bewijzen tegen verzoeker daarentegen wel degelijk heeft en dat hij bij verzoekers terugkeer zeker zal wraak nemen, temeer hij elke aangelegenheid aangrijpt om het leven van zijn ouders en zijn broer en zijn zus onmogelijk te maken, zijn blote beweringen die evenmin stroken met verzoekers verklaring tijdens het gehoor dat noch hijzelf, noch zijn familie behalve zijn vader ooit bedreigd werden door commandant A. (adm. doss., gehoorverslag CGVS, p.17). Tot slot kan verzoeker de Raad niet overtuigen vermits verzoeker zelf nooit persoonlijk werd bedreigd door de commandant, zijn vader al voor hem zou zijn gestraft door drie maanden verblijf in de gevangenis, hij nadien niet meer als herder mocht werken en reeds meer dan twee jaar verstreken is sinds de beweerde gebeurtenis.

Ten overvloede stelt de Raad nog vast dat verzoeker wel degelijk vage verklaringen aflegde over de gevangenschap van zijn vader, alsook over commandant A., vaststelling die verzoekers geloofwaardig nog verder uitholt. Enerzijds stelt verzoeker zelf dat hij "niet meer details heeft gevraagd" (adm. doss., gehoorverslag CGVS, p.16), anderzijds beperkt verzoeker zijn kennis over de commandant tot zijn

etnische origine en uiterlijk en kan hij niet toelichten waarom deze commandant zo belangrijk is in de regio.

2.7. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, in aanmerking worden genomen.

2.8. Daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), stemt artikel 3 EVRM inhoudelijk overeen met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De Raad stelt vast dat verzoeker zich voor zijn verzoek tot toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus op dezelfde gronden dan de elementen van zijn asielrelaas beroept, met name dat hij omwille van het voorval met de dode koe van commandant A. vreest bij een terugkeer naar Afghanistan een onmenselijke of vernederende behandeling te ondergaan. Naar aanleiding van het onderzoek naar de toekenning van de vluchtelingenstatus werd echter vastgesteld dat het feitenrelaas van verzoeker ongeloofwaardig is. Aangezien verzoekers vluchtrelaas niet geloofwaardig is, kan hij zich niet baseren op de elementen die aan de basis van zijn relaas liggen om aannemelijk te maken dat hij in geval van terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, §2, a) of b) van de vreemdelingenwet.

Met betrekking tot de actuele veiligheidssituatie in verzoekers regio van afkomst, stelt de Raad vast dat de commissaris-generaal na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie komt dat er voor burgers in het district Khwaja Sabz van de provincie Faryab actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict.

In de update van de veiligheidssituatie in Afghanistan, gedagtekend 23 augustus 2010, leest de Raad dat in de districten Qaysar, Almar en Pashtun Kot activiteiten gemeld werden van AGE's (anti-regeringselementen) en dat deze in de andere districten hun acties probeerden uit te breiden. Volgens ANSO namen de capaciteiten van de AGE's in de provincie toe en worden de verschillende incidenten vermeld (update, p. 20-21). Niettegenstaande er een verhoging is van geweld in de provincie Faryab wordt geen enkel ernstig incident vernoemd in het district Khwaja Sabz waar verzoeker vandaan komt. Rekening houdende met de regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan is de Raad van oordeel dat niet wordt aangetoond dat er actueel een reëel risico van ernstige bedreiging bestaat als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict in het district Khwaja Sabz, provincie Faryab.

Verzoeker brengt geen concrete informatie aan die bovenstaande conclusie weerlegt en toont derhalve niet aan dat hij een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet loopt.

2.9. De fotokopieën die verzoeker ter ondersteuning van zijn asielaanvraag ter terechtzitting indient worden niet in overweging genomen vermits aan fotokopieën geen objectieve bewijswaarde kan worden toegekend. Fotokopieën bieden immers geen garantie met betrekking tot de authenticiteit van het document.

Er worden geen gegronde middelen aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig november tweeduizend en tien door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M.-C. GOETHALS